

‘One way wind, the magazine’ houdt na twintig jaar op te bestaan. Simpelweg omdat het niet langer levensvatbaar is. „Het was een emotioneel moment om de knoop door te hakken”, kijken Johan Tol en Michel Veerman, de founders en makers, elkaar aan. Hun harten huilen. Niet alleen omdat hun geesteskind verloren gaat. „Hier houdt de papieren geschiedschrijving van de Volendamse muziek op.” Geheel in de stijl van het duo, laten zij het afscheidsmagazine vergezeld gaan van een cd met uniek materiaal: de demo van de evergreen ‘One way wind’. Hoe toepasselijk. Precies een halve eeuw geleden opgenomen. Kippenvel...

Het laatste nummer. Die woorden van onomkeerbaarheid prijken op de cover. Bij een haast onvergankelijke foto van Piet Veerman. Op de plaat van fotograaf Marco Bakker kijkt de zanger weg, naar daar waar de zon onder gaat. Binnenin vertelt hij hoe liedjes als The Lonely Walk en Where have I been wrong ontstonden. Die verhalen achter liedjes, achter de artiesten of andere mensen uit de (Volendamse) muziekwereld, columns, weetjes, bijzondere fotografie, zo kleurden de grondleggers het magazine telkens in. En Johan en Michel bedachten zo nu en dan iets extra's. Nadat zij in 1999 het boek ‘De geschiedenis van de Palingsound’ in een ‘muzikaal’ afgeladen Hotel Spaander mochten presenteren, begonnen de hobbyisten aan het vervolg van de nalatenschap.

Waarborging

Johan laat zijn hart spreken. „Het was heel moeilijk om dit besluit te nemen. Ik heb talloze keren voor tv, radio, in de krant, op straat, tijdens koppies of een biertje, tot vervelends aan toe verteld dat mensen voor dertig cent in de week lid konden worden van ‘One Way Wind’. Dan steun je een stuk geschiedschrijving van de Volendamse muziek en dat houd je tevens in stand. En je weet half niet hoe belangrijk die waarborging

One Way Wind, het – laatste – magazine ‘Het doel heiligde altijd de middelen’

Michel Veerman en Johan Tol in 1999 bij de presentatie van hun boek ‘Geschiedenis van de Palingsound’, samen met de in 2002 overleden Jip Golsteijn, popjournalist van de Telegraaf.

is... Maar dat heeft niet het beoogde effect gehad. Dan moet je op een gegeven moment je conclusies trekken.”

„Afgelopen zomer deden we een laatste poging, we lieten drieduizend boekjes extra drukken om – met een mooie brief erin – hier in ons dorp rond te brengen. Dat le-

verde drie leden op... Dus ik zeg: Volendam heeft niks met geschiedenis.”

Michel: „Dat blijkt uit alles. Als je kijkt naar hoe andere plekken daar mee bezig zijn. In een plek als Den Haag leven kunst en cultuur veel meer. Volendammers houden van muziek, maar hebben niet zo veel op met het ontstaan, het verhaal er achter en het koesteren van die schatten.”

Johan: „Volendammers zijn anders, ook de muzikanten. Wij fietsten hier twintig jaar lang door het artiestenwereldje heen, maar dat is best een rare wereld. Het is eigenlijk een eiland. Wij hebben bijvoorbeeld als graadmeter Jaap Schut van het RockArt Museum. Hij beschrijft de hele Nederpop maar ook de Stones en The Who. Hij heeft een bedrijfspannd omgetoverd tot een museum, echt prachtig. Als hij vindt dat er wat gebeuren moet, dan staan de Haagse muzikanten zoals de Golden Earring voor hem klaar. Zo zijn daar ook radiomakers die artiesten te gast krijgen. Daar leeft het anders, op Facebook is het ook mét elkaar als artiesten.”

Ik wist niet wat ik hoorde toen we toestemming kregen voor de demo van ‘One way wind’

Michel: „Anderzijds kan hier ook heel veel. Wij hebben, met de steun van veel ondernemers uit Volendam, dit blad jaren achtereen kunnen brengen. Maar als ik kijk naar de nieuwe generatie, het enige wat zij hebben is een

betalen. „Waardoor wij het aan de leden en sponsors kunnen weggeven. Andere mensen die het laatste magazine en de cd willen kopen, kunnen daarvoor terecht bij Jan Cas.”

Het enthousiasme verstild even. Michel: „Het doet zeer, het is echt een pijnlijk proces, want twintig jaar lang hebben we hier al onze vrije tijd aan gegeven. Laatst met oud en nieuw, zaten we samen en keken we elkaar aan, hadden we een brok in de keel. Het is onze hobby, wij zijn er niet zakelijk genoeg voor om het goed uit te venten, we zijn meer liefhebbers die mooie dingen willen maken.”

Johan: „Van het geld dat we telkens over hielden, hebben we mooie dingen gemaakt. Zoals vijftig jaar na het begin een cd-box van The Cats maken, met alles erin. Zijn we met Universal gaan praten. Alles moesten we verzamelen en zelf maken en je laat de boxen maken, dat is je eigen risico. Kortom, wat wij wilden maken, kostte ons ook veel geld. Boeken (‘Lost on Larrabee’) hebben we geschreven, singles uitgebracht. Het was een megamooi proces.”

Michel, glimlachend: „Het doel heiligde altijd alle middelen, maar of we daar nou altijd verstandig aan hebben gedaan... Maar als we met elkaar nagaan wat we allemaal hebben gedaan, mee mochten maken, de mensen die we hebben ontmoet, dat is onbetaalbaar.”

Het doet zeer, want twintig jaar lang hebben we hier al onze vrije tijd aan gegeven

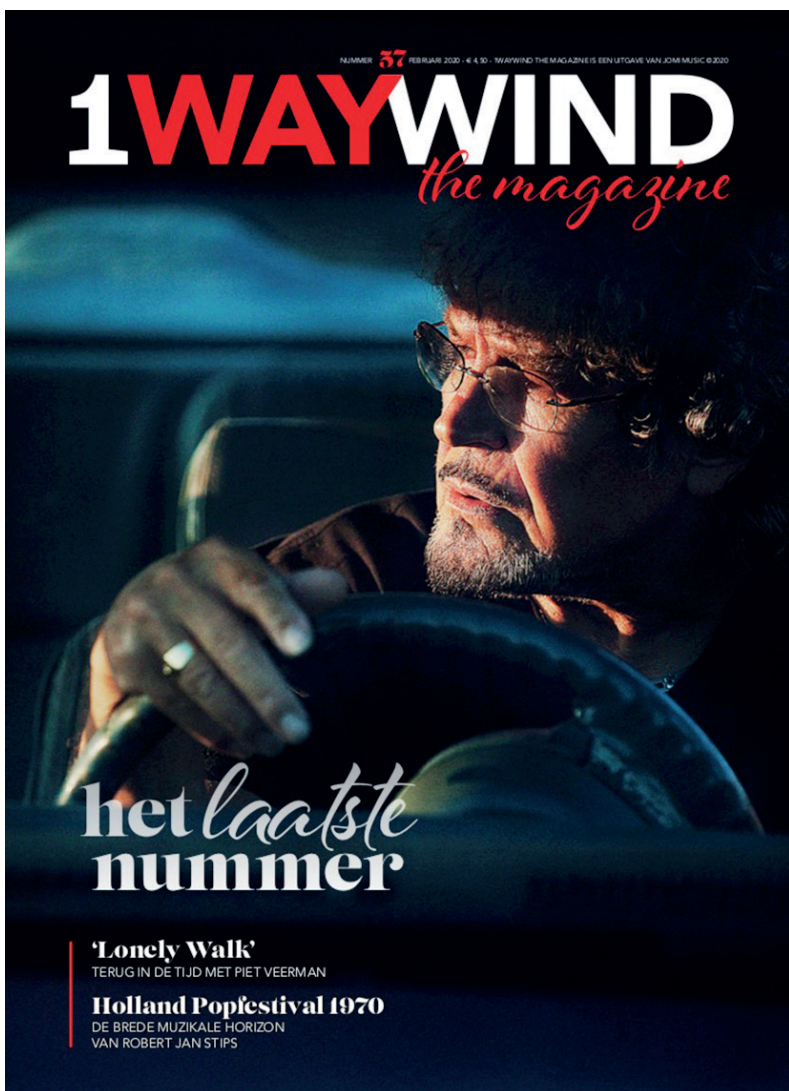
Ze richtten zelfs een eigen platenlabel op: PASO Records. „Er verschenen platen van Piet Veerman, Jaap de Koster, de hernieuwde Kerst-cd van The Cats met bonus-tracks, met Theo Scherpenzeel hebben we drie albums gedaan. En de mensen die we ontmoetten. Sta je samen met Piet en Rob de Nijs te praten, Of zit je regelmatig met Maarten Spanjer, Jan Akkerman, Rudi Berk.” Michel: „Zonder de bescheidenheid uit het oog te verliezen, denk ik wel dat wij op dit gebied een autoriteit zijn geworden. Er zijn weinig mensen die zoveel van de Palingsound weten als wij. We behoren tot de Champions League.”

Vriendschappen

„We weten zoveel, dat het ons soms pijn doet dat de waarheid wordt verdraaid, bijvoorbeeld in verhalen over The Cats”, zegt Johan. „Al zetten ze een jaartal verkeerd neer in een of ander medium of op de radio. Je kunt me niet bozer krijgen. Hier klopt álles”, kijkt hij om zich heen in zijn eigen Cats Museum, waar hij straks weer gasten hoopt te mogen ontvangen.

Johan: „Het is een hele mooie reis geweest. We hebben hele mooie dingen gedaan en vriendschappen er aan overgehouden. Een uur geleden belde Piet nog. Of ik van de week een pilsje kom halen. Het fenomeen.”

Ze zijn dankbaar voor de loyaliteit van veel mensen. „We willen het bedrijfsleven bedanken, sommigen hebben ons twintig jaar lang gesteund. Daarnaast de leden. De meeste van hen zijn ons al die tijd trouw gebleven. Deze demo is een geste naar al die mensen”, laat hij de demo van The Cats horen. Vijftig jaar geleden. De pure harmonieuze stemmen van enkele Volendammer jongens, verpakt in een song die de wereld over zou gaan. En onder meer Johan Tol en Michel Veerman voor het leven beïnvloedden. En hen inspireerden om de eeuwigheidswaarde van de Volendamse muziek vast te leggen.

De cover van het laatste nummer.